

majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku. Po proběhlém hlavním líčení byl žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12.1.2015 sp.zn. [REDAKCE] zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu. Na základě odvolání státního zástupce rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 14.5.2015 sp.zn. [REDAKCE], kterým byl žalobce podle § 226 písm. b) tr.ř. zproštěn obžaloby Obvodního státního zástupce pro Prahu 2 ze dne 31.1.2012 sp.zn. [REDAKCE]. Usnesení o zahájení trestního stíhání, jakož i celé trestní stíhání žalobce, bylo nezákonné. Podáním ze dne 27.10.2015 uplatnil žalobce nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy u žalované. Žalobce vůči žalované uplatnil nárok na náhradu škody v podobě nákladů vynaložených na obhajobu žalobce v částce 317 661,- Kč, kdy za obhajobu uhradil žalobce JUDr. Lence Vislocké na základě faktury ze dne 10.9.2015 celkem částku 176 011,- Kč a za znalecké posudky uhradil celkem částku 141 650,- Kč. Žalobce dále uplatnil nárok na náhradu majetkové újmy vzniklé zejména ztrátou na výdělku ve výši 2 331 566,- Kč, kdy od roku [REDAKCE] působil jako řádně zvolený starosta [REDAKCE] přičemž výše měsíční odměny za výkon funkce byla stanovena částkou 61 357,- Kč. Za dobu trestního stíhání, tedy dobu 3 let a dvou měsíců, činí ztráta na příjmu žalobce celkem částku 2 331 566,- Kč. Na funkci starosty a člena rady [REDAKCE] rezignoval žalobce v důsledku zahájení trestního stíhání dne [REDAKCE]. Rezignace byla vynucena jednoznačně trestním stíháním. Žalobce byl opakovaně vyzýván k odstoupení v zastupitelstvu [REDAKCE] a na veřejných zasedáních oblastní rady [REDAKCE]. Pokud by nerezignoval, byl by nepochybně odvolán. Žalobce dále uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 140 000,- Kč eventuálně ve výši 3 800 000,- Kč za neoprávněný zásah do osobních, rodinných, pracovních a společenských vztahů žalobce. Do doby trestního stíhání byl žalobce velmi společenský, realizoval se v osobním životě jako manžel a otec dětí, v profesním životě jako podnikatel a rovněž v politickém poli v řadě funkcí. O kauze žalobce byly napsány články, které osobu žalobce dehonestovaly, zneuctily jeho morální vlastnosti a dotkly se významně jeho cti. Došlo k politické likvidaci žalobcovy osoby. Orgány činné v trestním řízení na obhajobu žalobce adekvátně nereagovaly, žalobce se obával o výsledek trestního stíhání. Žil v neustálém stresu. Při komunikaci s rodinou leckdy reagoval podrážděně. Řada kontaktů vymizela v důsledku existence trestní věci při podnikatelské činnosti žalobce. Ve vztahu k výši odškodnění žalobce vycházel z povahy trestní věci, délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře. Horní hranice trestního sazby činila 10 let. Délka trestního stíhání dosahovala 38 měsíců. Žalobce se domníval, že odpovídající výše zadostiučinění bez přihlídnutí k poškození v politickém a pracovním životě činí 30 000,- Kč měsíčně. Pro případ, že by žalovaná žalobci nepřiznala majetkovou újmu, žalobce požadoval přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 100 000,- Kč měsíčně, celkem tedy částku 3 800 000,- Kč.

2. Žalovaná nárok v rámci předběžného projednání částečně uznala. Učinila nesporným průběh a výsledek trestního řízení vedeného proti žalobci Městským soudem v Praze pod sp.zn. [REDAKCE] a skutečnost, že u ní žalobce dne 27.10.2015 uplatnil nárok shodný se žalobou. Žalovaná přiznala žalobci na náhradě nákladů obhajoby částku 184 750,20 Kč a na zadostiučinění za trestní stíhání částku 57 000,- Kč. Ve zbývajícím rozsahu žalovaná nárok žalobce neuznala. Ve vztahu k ušlému zisku žalovaná namítla absenci příčinné souvislosti s tím, že by žalobce byl nucen k rezignaci na funkci starosty a že by důvodem rezignace bylo trestní stíhání.
3. Po provedeném dokazování vyhlásil soud I. stupně ve věci dne 27.3.2017 rozsudek, kterým uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 66 588,70 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 66 588,70 Kč od 28.4.2016 do zaplacení a úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 184 750,20 Kč od 28.4.2016 do 18.7.2016 (výrok I.), dále jí uložil povinnost zaplatit žalobci částku 171 000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 171 000,- Kč od 28.4.2016 do zaplacení a úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 57 000,- Kč od 28.4.2016 do 18.7.2016 (výrok II.), ohledně částky ve výši 66 322,10 Kč s příslušenstvím, částky 2 331 566,- Kč s příslušenstvím a částky 3 572 000,- Kč s příslušenstvím žalobu zamítl

(výroky III., IV. a V.), a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 684,- Kč (výrok VI.).

4. K odvolání žalobce a žalované odvolací soud rozsudkem ze dne 20.6.2017 změnil rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku V. tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 152 000,- Kč s příslušenstvím, jinak jej v tomto i v ostatních napadených výrocích I., II., III. a IV. ve věci samé potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.
5. Rozsudek odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v zamítajících výrocích IV. a V., napadl žalobce dovoláním, které Nejvyšší soud odmítl usnesením ze dne 24.10.2018 jako nepřipustné.
6. Proti shora uvedeným rozhodnutím soudu I. stupně, odvolacího soudu i dovolacího soudu podal žalobce ústavní stížnost. Ústavní soud nálezem sp.zn. I. ÚS 4293/18 ze dne 14.1.2021 rozhodl tak, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 24.10.2018, č. j. 30 Cdo 5687/2017-336, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20.6.2017, č. j. 70 Co 195/2017-310, - částí výroku I., kterou byl potvrzen rozsudek soudu I. stupně v napadeném zamítavém výroku IV. a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27.3. 2017, č. j. 43 C 94/2016, a to výrokem IV., v části nedotčeném měnicím výrokem Městského soudu v Praze, bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 a právo vlastnické zaručené čl. 11 Listiny základních práva a svobod (výrok I.), že usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.10.2018, č.j. 30 Cdo 5687/2017-336; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.6.2017, č.j. 70 Co 195/2017-310, - v části výroku I., kterou byl potvrzen rozsudek soudu I. stupně v napadeném zamítavém výroku IV. a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27.3.2017, č.j. 43 C 94/2016, a to ve výroku IV., v části nedotčeném měnicím výrokem Městského soudu v Praze, zrušil (výrok II.), a ve zbytku ústavní stížnost odmítl (výrok III.). Ústavní soud své rozhodnutí odůvodnil mimo jiné tím, že obecné soudy postupovaly při hodnocení otázky existence příčinné souvislosti mezi zahájením trestního stíhání a způsobenou škodou příliš formalisticky. Z formálněprávního hlediska byla příčinou ukončení výkonu politické funkce dle Ústavního soudu dobrovolná rezignace žalobce. Dle Ústavního soudu je však třeba se zabývat otázkou, do jaké míry byla tato rezignace dobrovolná a čím byla vyvolána. Žalobce jak v řízení před obecnými soudy, tak i před Ústavním soudem tvrdil, že na výkon své funkce rezignoval z toho důvodu, aby dostal požadavkům politické kultury. Takové tvrzení podporuje dle Ústavního soudu provedené dokazování a již jen samotná skutečnost, že stěžovatel rezignoval na funkci starosty následující den po doručení usnesení o zahájení trestního stíhání. Žádný jiný důvod rezignace nikdo netvrdil. Obecné soudy spatřovaly dle názoru Ústavního soudu příčinu ukončení politické činnosti stěžovatele v jeho (dobrovolné) rezignaci na post starosty městské části, přičemž odhlédly od souvisejících okolností případu, které z takového jednání činí krok toliko formální. Podle Ústavního soudu jsou však zásadní okolnosti rezignace žalobce. Žalobce byl po více než [REDAKCE] let veřejně činnou osobou, v rozhodné době dokonce starostou [REDAKCE] Stát zahájením trestního stíhání zasáhl žalobce dle Ústavního soudu na místě pro něj nanejvýš citlivém, zpochybnil jeho důvěryhodnost. Ta je přitom rozhodná pro další působení ve veřejné funkci či obecně v politice. V takovém případě se však stát nemůže dle Ústavního soudu zprostit své odpovědnosti za vzniklou škodu, neboť zpětné nabytí důvěry bývá, když ne nemožné, tak přinejmenším velmi obtížné. Pokud žalobce naznal, že je v souladu s politickou kulturou, aby v případě zahájení jeho trestního stíhání rezignoval na výkon veřejné funkce, lze mu to jen stěží přičítat k tíži. Dle Ústavního soudu se nejedná o pouhé politické gesto. S ohledem na důvěru občanů v systém zastupitelské demokracie jde o gesto natolik zásadní, že by jej právo, co by jeden z normativních systémů, nemělo přehlížet. Pokud žalobce jednal v souladu se zásadami politické kultury, neměl by být na svém jednání škodný, resp. neměl by se nacházet v horším postavení, než kdyby se těchto pravidel nedržel. Ústavní soud uzavřel, že závěr o nedostatku příčinné souvislosti je v extrémním nesouladu s provedenými důkazy a odporuje i judikatuře Nejvyššího soudu. Z napadených rozhodnutí se dle Ústavního soudu dále podává, že obecné soudy

- v souvislosti se způsobenou škodou dospěly k závěru, že žalobce mohl i po skončení veřejné funkce pokračovat v pracovněprávním vztahu, z něhož byl pro výkon funkce uvolněn, či se věnovat jiné výdělečné činnosti. Tím by měl být z materiálního hlediska snížen dopad do právní sféry žalobce. Tomuto názoru není dle Ústavního soudu z ústavněprávního hlediska čeho vytknout.
7. V návaznosti na závazné závěry Ústavního soudu v nálezu sp.zn. I. ÚS 4293/18 ze dne 14.1.2021 přistoupil nalézací soud k opětovnému posouzení nároku žalobce na náhradu ztráty na výdělku ve výši 2 331 566,- Kč.
 8. Soud I. stupně rekapituluje, že na základě provedeného dokazování dospěl soud ve vztahu k nároku žalobce na náhradu ztráty na výdělku k následujícímu skutkovému závěru. Usnesením Policie ČR, Obvodního ředitelství [REDAKCE], SKPV, [REDAKCE], č.j. [REDAKCE], ze dne 5.3.2012 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce, jako obviněného ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele dle ust. § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona v jednočinném souběhu s trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku dle ust. § 255 odst. 1 tr. zákona a dále jako obviněného ze spáchání zločinu zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) tr. zákoníku účinného v době od 1.1.2010 do 31.11.2011 v jednočinném souběhu s přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku dle ust. § 220 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku. Předmětné usnesení o zahájení trestního stíhání bylo žalobci doručeno dne 6.3.2012. Obžaloba byla doručena Obvodnímu soudu pro Prahu 2 dne 31.1.2013. Dne 12.1.2015 se konalo hlavní líčení, na kterém Městský soud v Praze v řízení vedeném pod sp.zn. [REDAKCE] vyhlásil rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. a) tr. řádu. Městské státní zastupitelství podalo dne 15.1.2015 odvolání v neprospěch obou obžalovaných. Dne 14.5.2015 se konalo u Vrchního soudu v Praze veřejné zasedání, na kterém byl vyhlášen rozsudek, kterým bylo podle § 259 odst. 3 tr. řádu, znovu rozhodnuto tak, že obžalovaní Ing. Jiří Paluska a Ing. Miloš Vavříčka se podle § 226 písm. b) tr. řádu zprošťují obžalob.
 9. Žalobce byl dne [REDAKCE] zvolen členem Obvodního zastupitelstva hlavního města [REDAKCE] v [REDAKCE] Žalobce byl dne [REDAKCE] zvolen členem Obvodního zastupitelstva v [REDAKCE] Žalobce byl dne [REDAKCE] zvolen členem Obvodního zastupitelstva [REDAKCE] Žalobce byl dne [REDAKCE] zvolen členem zastupitelstva [REDAKCE] Žalobce byl dne [REDAKCE] zvolen členem zastupitelstva [REDAKCE] Žalobci byla stanovena v souvislosti s výkonem funkce starosty dle přípisu označeného „[REDAKCE]“ ze dne [REDAKCE] měsíční odměna v celkové výši [REDAKCE] Žalobce přípisem ze dne 7.3.2012 adresovaným [REDAKCE] K [REDAKCE] tajemníku [REDAKCE] rezignoval na funkci starosty [REDAKCE], kdy důvodem rozhodnutí žalobce byla skutečnost, že Policie ČR žalobci sdělila obvinění ze spáchání trestného činu. Žalobce přípisem ze dne 4.2.2013 adresovaným starostce [REDAKCE] a [REDAKCE] Č [REDAKCE] ve věci členství v zastupitelstvu [REDAKCE] a doručeným [REDAKCE] dne 4.2.2013 rezignoval na členství v zastupitelstvu [REDAKCE]
 10. Žalobce žádostí ze dne 27.10.2015 u žalované uplatnil nárok na náhradu škody v podobě nákladů vynaložených na obhajobu ve výši 317 661,- Kč, nárok na náhradu majetkové újmy vzniklé ztrátou na příjmech ve výši 2 331 566,- Kč a nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 140 000,- Kč (eventuálně 3 800 000,- Kč), a to v souvislosti s trestním stíháním vedeným zejména Městským soudem v Praze pod sp.zn. [REDAKCE] Stanoviskem ze dne 14.7.2016 žalovaná v návaznosti na žádost žalobce ze dne 27.10.2015 konstatovala, že v případě žalobce došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 5.3.2012, za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení se žalobci omluvila, přiznala žalobci náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech právního zastoupení v celkové výši

176 011,- Kč včetně DPH. Žalovaná dále žalobci přiznala za nemajetkovou újmu částku 57 000,- Kč, kterou shledala dostačující.

11. Podle § 1 zákona č. 82/1998 Sb., odpovídá stát za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
12. Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb., odpovídá stát za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
13. Podle § 30 zákona č. 82/1998 Sb. se náhrada ušlého zisku poskytuje v prokázané výši.
14. Ve vztahu k posuzovanému nároku žalobce na náhradu ztráty na výdělků byla již dříve mezi účastníky nesporná existence nezákonného rozhodnutí, a to usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 5.3.2012. S přihlédnutím k závěrům Ústavního soudu vysloveným v nálezů sp.zn. I. ÚS 4293/18 ze dne 14.1.2021 je nově nezbytné rovněž uzavřít, že žalobce v příčinné souvislosti s uvedeným nezákonným rozhodnutím rezignoval dne 7.3.2012 na funkci starosty [REDAKCE]. Byly tak splněny 2 ze 3 základních podmínek pro vznik odpovědnosti státu za škodu, která měla žalobci dle jeho tvrzení vzniknout ztrátou na jeho výdělků. Poslední podmínkou vzniku odpovědnosti státu bylo zjištění a prokázání žalobcem tvrzené ztráty na výdělků (ušlého zisku) po učiněné rezignaci na funkci starosty.
15. Jelikož byla tvrzení žalobce ve vztahu ke zjištění existence ztráty na výdělků nedostatečná, neboť žalobce se ve vztahu k příslušnému nároku omezil v zásadě pouze na tvrzení, že pokud by na funkci starosty nerezignoval, nadále by po dobu trestního stíhání, tedy po dobu 3 let a dvou měsíců, dosahoval měsíčního příjmu ve výši 61 357,- Kč, soud I. stupně žalobci na jednání konaném dne 16.4.2021 v souladu s ustanovením § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. uložil povinnost doplnit vylíčení rozhodujících skutečností, za jaké konkrétní období se žalobce domáhá náhrady ztráty na výdělků, jakou činnost, případně činnosti, které žalobci zajišťovaly příjem, vykonával žalobce před zvolením do funkce starosty [REDAKCE] v období předcházejícím zahájení trestního stíhání dne 5.3.2012, jakých konkrétních příjmů žalobce z těchto činností dosahoval, z jaké činnosti, případně pozice byl žalobce uvolněn pro výkon funkce starosty [REDAKCE] v období předcházejícím zahájení trestního stíhání dne 5.3.2012, zda byla žalobci v období od roku [REDAKCE] do roku [REDAKCE] přiznána odměna za výkon funkce zastupitele či člena konkrétního orgánu [REDAKCE], případně kdy a v jaké výši, z jaké činnosti a jakých příjmů žalobce dosahoval po rezignaci na funkci starosty [REDAKCE] dne 7.3.2012 do konce volebního období, v případě, že nedosahoval žádných příjmů, z jakého důvodu nevykonával činnost, z níž by měl příjem, a k prokázání doplněných tvrzení označit důkazy. Žalobce reagoval podáním ze dne 30.4.2021, ve kterém uvedl, že náhrady ztráty na výdělků se domáhá za období trvání trestního stíhání s tím, že s ohledem na skutečnost, že v komunálních volbách v roce [REDAKCE] volby v [REDAKCE] vyhrála, mohl by ve funkci starosty pokračovat stejně jako J. Č. [REDAKCE], která jeho funkci převzala a byla zvolena starostkou pro další funkční období. Před zvolením do funkce starosty [REDAKCE] byl žalobce OSVČ a pobíral mzdu za výkon funkce zástupce starostky, přičemž odkázal na daňová přiznání označená jako příloha č.1. Ve vztahu k dosažení konkrétních příjmů žalobce rovněž odkázal na daňová přiznání označená jako příloha č. 1. Žalobce dále uvedl, že za výkon funkce zástupce starostky byla žalobci v období od roku [REDAKCE] do roku [REDAKCE] přiznána odměna, přičemž odkázal na Přílohu 1 a „[REDAKCE]“. Po rezignaci na funkci starosty [REDAKCE] měl žalobce dle podání příjmy jako OSVČ - [REDAKCE] a OSVČ - [REDAKCE], [REDAKCE] s tím, že k celkové výši příjmů za oba typy služby odkázal na přílohu 1. V neposlední řadě žalobce uvedl, že od roku [REDAKCE] pobíral odměnu za výkon funkce člena představenstva [REDAKCE].

16. Na základě shora uvedeného podání žalobce ze dne 30.4.2021 dospěl nalézací soud k závěru, že žalobce nesplnil ve vztahu k nároku na náhradu ztráty na výdělků svoji povinnost tvrzení. Přestože soud I. stupně vyzval žalobce, aby specifikovaným způsobem doplnil svá tvrzení, žalobce se v zásadě omezil na velice stručné vyjádření, ve kterém opakovaně odkázal zejména na příložená daňová přiznání. Žalobce ve svém doplnění zejména zcela rezignoval na uvedení konkrétních měsíčních či ročních příjmů před zvolením do funkce a po rezignaci na funkci starosty [REDAKCE]. Takové doplnění je však zcela nedostatečné, neboť nepřipustně přesouvá aktivitu ve věci zjištění žalobcem tvrzené ztráty na výdělků na soud. Soud však není ve sporném řízení povolán k tomu, aby nahrazoval roli žalobce a z předložených listin sám činil pro věc významná zjištění. Soud je oprávněn a současně povinen toliko přezkoumat správnost zjištění, respektive tvrzení, účastníků, a to na základě předložených dokumentů. Je sice pravdou, že účastník je oprávněn učinit předložené důkazy součástí svých tvrzení, ale to výlučně za situace, kdy předložené důkazy příslušná tvrzení výslovně a jednoznačně obsahují. V případě žalobce však nebylo zřejmé, které údaje z předložených daňových přiznání považuje žalobce za relevantní pro rozhodnutí ve věci a z jakého důvodu. Pokud by soud aktivně činil z těchto daňových přiznání na základě svých znalostí konkrétní zjištění, která žalobce sám neformuloval, neoprávněně by tímto postupem narušil rovnost účastníků, neboť by jednal ve prospěch žalobce, který je zatížen břemenem tvrzení.
17. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil přes výzvu soudu povinnost tvrzení, nepřistoupil soud k provedení předložených důkazů a jejich provedení zamítl. S přihlédnutím k tomu, že žalobce byl bezprostředně po výzvě soudu poučen o následcích nesplnění uložených povinností, mimo jiné i povinnosti tvrzení, nezbylo soudu než žalobu v části, která zůstala po nálezů Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 4293/18 ze dne 14.1.2021 předmětem řízení, v plném rozsahu zamítnout.
18. Vzhledem k tomu, že nálezů Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 4293/18 ze dne 14.1.2021 nebyl dotčen výrok o nákladech řízení, soud o nově vzniklých nákladech rozhodoval dle úspěchu ve věci. Jelikož byla v předmětné fázi řízení úspěšná žalovaná, náleží jí náhrada nákladů ve výši 600,- Kč, a to za účast na jednáních konaných ve dnech [REDAKCE] a [REDAKCE].

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha 14. června 2021

JUDr. Luděk Pilný, v.r.
soudce